

İki Bilinmeyen

Ayça Bozkurt

NARKISSOS
YAYINEVİ

İki Bilinmeyen
Ayça Bozkurt

1. Baskı: Haziran 2026

Kapak Tasarım: Burak Aras

ISBN: 978-625-98285-3-4

Sertifika No: 71384

© *Narkissos Yayınevi* | 2026

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa,
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler / İstanbul
Sertifika No: 40675

Narkissos Yayınevi
71 Evler, Mercanlar Sk. 20/7
Odunpazarı / Eskişehir

narkissosyayinevi.com.tr

Ayça Bozkurt

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sosyoloji Bölümü mezunu. Tiyatro ve sahne sanatları alanında reji asistanlığı ve dramaturjik analiz gibi görevlerde bulundu. Birçok kitabın yayına hazırlanmasında editörlük, redaktörlük yaptı. Aynı zamanda Latin dansları eğitmeni.

Önsöylem

Hikayeler anlatılır, bilinmeyen zamanlarda. Bilinmeyen zamanların, bilinmeyen yerlerinde, yaşayanlar vardır. Hep varlardır ve olmaya da devam edeceklerdir.

Her hikâyede görürsünüz biraz Fivi'yi, biraz Urea'yı. Ne zaman göğe dikmeye kalksanız başınızı, önce bir dağa çarpar gözünüz. Siliktir, belirsizdir ama oradadır. Hemen ardına dikilir ayın ilk hali en belirsiz, en parlamaya müsait, en kıvrımlı şekilde. Yan yana, art arda, baş başa dururlar, göğe bakan gözlerin bakışlarında. Bu zarafetin altında ezilirken kalkar başlar, bir naiflik sezilir bu ağırlığın altında. Eh, zordur işte, ince ruhlarla göz göze gelmek. Eğilir kalkan başlar, kapanır bakışlar. Tam da “çekildik kenara”, “görmeyiz bir daha”, “bakmak da istemeyiz kırılganlıklara,” dediğimiz anda gelip çarparlar yumuşak toprakları ve sızılı ışıldamalarıyla. Biraz

Fivi vardır bizde, biraz Urea. Her birimiz ve hiçbirimiz olarak yaşarlar aramızda.

Sahip çıkmayın onlara, aramayın da. Yaşarlar kendi zamanlarında, yaşarlar kendi diyarlarında.

Şimdi, kayıp olsalar da sürekli ve durmadan bulduğumuz bu ruhlar sesleniyor bize. Tutamadım çoktan söylenmiş sözlerini. Akıttılar kendilerini hep yazılmış satırlara. Kolay değil kimliksiz vatandaşlıklarını ilan etmeleri. Dinleyin hikayelerini, anlamaya kalkışmayın mülteciliklerini. Sürgün, gezgin, turist... Hepimizin vatandaşları. Duyun yalnızca soluk alışlarını.

Ellerimle ite ite, sürükleyerek getiriyorum size dolmayan sayfaları. Doldurmayın siz de, boşluklarını seslendiler bize. Atlamadan okuyun sadece, dikkatli baş kaldırışlarla.

Ben ki bir muhbir, ahlaksız bir elçi... Zeval gelmesin çöpçatanlığıma.

BİLİNMEYEN
AYÇA BOZKURT

Fivi'nin Zamanı Başladı

Dümdüz bir sabaha uyandım. Bir duş, bir kahve derken zaman öylece akıp gitti. Her günün benzeşikliğine fazlaca alışmışım, sıradanlığının farkına bile varamadım. Benzerlikleri fark etmek dahi bir farklılıktı. Tüm farklardan yoksun, otomatikleşen el kol hareketlerimle, rastgele seçtiğim kıyafetlerimi, kendi zamanımda oldukça kısa bir sürede, dışarıda akan zamanda ise fazlasıyla uzun bir sürede giydim. Hesaplamalarım hep yanlıştı, bu yüzden hep geç kalırdım dışarıdaki hayata.

Bir türlü anlayamadım hangi zamanda yaşadığımı. Bir benim zamanım vardı bir de sanıyorum ki zaman denilen şeyin kendine has bir zamanı. Bu kadar acelesi olmasını anlamıyorum. “Bir bekleyeni mi var? Bir yere mi yetişecek? Yahu, nereye gidiyorsun böyle?” Daha ben bu soruları ona sorarken günlerini harcamış bile

çoktan. Ne kadar ucuza gittiğini bilse, bu kadar aceleci olmazdı. Kavga da edemiyorum bu zamanla. Ne zaman ki bir tartışmaya başlasak bir bakmışım içtiğim kahvem küflenmiş, şampuan kokan ıslak saçlarım kirlenmiş, giydiğim kıyafetlerim üstümde pılıya pırtıya dönmüş. Ben de oturuyorum hoyrat zamanın bu savurganlığında. Oturmaktan başka şey de yapamıyorum, ele geçirmiş her şeyi sevimsiz soytarı. Eğlendirir durur hep oturmaktan sıkılanları. Ben zamanımda sıkılmaya vakit bulamam, oturmaktan da hiç sıkılmam. Oturur dururuz ben ve zamanım. İki hoş beş eder, sonra yine dururuz. Biraz kirlenip paslansak bile, memnum kalırız bitmek bilmeyen oturmalarımızdan.

Beni eskittiğini sanıyor, sizin zaman dediğiniz, okul teneffüsüne yetişmek için koşuşturan bu acemi çocuk. Nereden bilsin tabii karaborsada hiç pahaya satıldığını. Fazlası var ondan dışarıda. Benim zamanımsa pek nadir bulunur. Ne bana yeter ne kendine, azdır işte. Birbirimize yeteceğiz diye bu kendini bilmez acemi çocuğun gözünde maskara oluruz. İşin özü biz eskimeyiz, o fazla genç kalır yanımızda.

Konuşmaya bile yeltenmez bu haylaz velet, öyle alay edercesine kendi koşturmacasında vakit öldürüyor; küflerim ve eskileşenlerimle oturan beni göz ucuyla izlemeyi de ihmal etmiyor. Ben de oturmalarımın bir türlü vazgeçemiyorum. Şu sevimsiz soytarıyı bir elime geçirsem birkaç kelam edecektim ama yakalayamam ben onu.

Oynak bir su solucanı gibi tam yakaladım sandığınız anda elinizden kayıveriyor ya... Ah, buna deli oluyorum işte. Anlaşamadım keratayla. Bir anlığına dursa, ölecekmiş gibi çırpınıp duruyor bir orada, bir burada. Bir şeyden de eksik kal, ona da yetişme, bunu da yakalama, onlardan da mahrum kal! Ne yapacaksın sanki bunca şeyi?

Bir benle otursa, konuşabilsek, belki anlayacağım bu kurtlu zamanı. Bir gün olurda oturursak diye çoktan belirledim şartlarımı, büsbütün oturup dururken bunlarla uğraşıyorum işte.

Şartlar diyordum, evet çok önemli, önceliğim benimle oturması. Ben onunla oturmayacağım, gelecek evime çalacak kapımı “biraz oturabilir miyim,” diyecek. Oturduğum yerden kalkmam zaten aylarımı alıyor. Biraz bekleyecek. Hem zaten kalkabilsem ben çoktan konuşmuştum onunla. Şimdi ben “aylar” deyince yanlış anlaşılmasın, bu sevimsiz soytarı olur da denk gelip okursa anlasın diye öyle söylüyorum. Onca koşturmacada, onca oradan oraya sürüklenmede hala okuduğunu anlayamaz. Tanıyorum ben bunu, bakmayın oturup konuşamadığımıza. Buluşamıyoruz tersine akan zamanlarımızda.

Arada haberi geliyor bana. Benim zamanım söylemez bu haberleri, küsler çoktandır. Benimkinin sesi çıkmaz bu soytarıyla alakalı, arada bir iki homurdandır lafı geçtiğinde, çoktan ayrılmış karı koca gibidirler. Hayırsız, ipe sapa gelmez, hep kendini düşünür, diye şikâyet eder